B. MOȚU
LOCOTENENT DE REZERVĂ

... vă scriu din Caucaz

96

Partizanii bolșevici

B. MOȚU
Locotenent de Rezervă

...vă scriu din Caucaz

PARTIZANII BOLȘEVICI

Note fugare dintr'o misiune
specială pe frontul de Est.

Inchin această lucrare, aceste note, memoriei primului ofițer român căzut în lupta contra bolșevismului : Căpitan Stoian P. Bucur.

O notiță statistică apărută într'un ziar cu data din Septembrie 1942, arată că în Germania aproape patru sute de volume cu diverse note de răsboiu, au văzut lumina tiparului și că la noi în România peste o sută de lucrări, de mare talent, au înfățișat scene din „răsboiul sfânt" contra bolșevismului dela Est.

Dela executarea ordinului de „Trecem Prutul" până la „Ard malurile Nistrului", dela „Misiunea Escadrilei „Z" până la „Misiunea Submarinului Delfinul", am citit în

ecou de bubuit de tun şi zumzăit de „avion inamic", multiple scene de răsboiu cari mi-au redat încăodată clar — plastic — imaginea vie a realităţii răsboiului tuturor armelor reale de luptă.

Iată însă că o „misiune specială" la peste 2.000 km. de ţară, îmi înfăţişează o altă fază a actualului răsboiu pe care pot să-l numesc „răsboiul invizibil" cu o importanţă dacă nu mai mare, cel puţin egală cu răsboiul armelor.

„Răsboiul invizibil" este specificul răsboiului din Est, care nu poate fi conceput în graniţele României, dacă nu ai străbătut ţinut cu ţinut dela Nistru la Bug, dela Bug la Nipru, dela Nipru la Don, dela Don la Volga şi până în Sud dela Marea Neagră la Caspică şi Munţii Caucaz.

Şi ajuns într'o colibă din stepa Calmucă, a unui bordei din cele zece-douăsprezece ce formează un sat, înconjurat pe o rază de aproape 40—60 km. numai de pulbere de nisip **absolut** fără nici o vietate, la un opaiţ — despre care bunicul mamei mele îmi vorbea — înconjurat numai de umbre pâlpăinde, stau şi gândesc cât de **total** necunoscător al realităţii am fost şi sunt sigur şi deplin convins, cât de mulţi sunt acei compatrioţi, cari în biroul curat, încălzit, luminat şi aerisit, dela Bucureşti sau din cea mai îndepărtată comună din ţară, gândesc cu totul altfel despre răsboiul din Est.

Judecata românului, judecata unui om dintr'o ţară civilizată, dacă reacţionează într'un fel în ţara lui, cu totul altfel se va exprima după cunoaşterea realităţii pe meleagurile Rusiei Bolşevice.

Intr'un fel „omul politic" ce n'a trecut graniţa sovietică, „vede" şi „crede" războiul din Est, într'altfel „omul politic", ce n'a fost refractar lozincii de alarmă dată de centrul Europei pentru lumea întreagă, **„simte"** şi este **„convins"** de necesitatea războiului din Est.

Nu mă gândesc să fac vreun rechizitoriu cutărui, sau cutărui „om politic" exponent, sau adăpat la isvorul fostei lumi politice dela noi, dar în cunoaşterea unei realităţi mă întreb: „cum judecata cutărui, sau cutărui român nu învederează astăzi imensul pericol cu desnodământ total, ce a reprezentat şi prezintă duşmanul de pe frontul de Est"?

Răsboiul din Est — răsboiul început la 22 Iunie 1941 — nu este un război cu teză de ideal naţional. Dacă pentru noi românii prima fază — în parte — ne-a împlinit şi **tendinţa** graniţelor strămoşeşti a moldovenilor, răsboiul din Est în complexitatea lui este un război cu teză de

ideal **vital**, de apărarea vieţii omeneşti.

Este răsboiul ideologic al erei în care trăim.

Este răsboiul între naţional-socialism şi comunismul sprijinit — spre marea mea surprindere — de liberalismul democratic.

Reuşita în actualul războiu va schimba faţa lumii.

După cum, după războiul mondial trecut, alta a fost faţa Europei, alta a fost concepţia de viaţă şi tendinţa nouilor generaţii, tot astfel după actualul răsboiu, cu atât mai mult, alta va fi faţa lumii.

Naţiunile cari astăzi sunt subjugate sau ocupate, naţiunile cari participă pentru victoria finală, desigur nu vor mai avea **faţada** din trecut pe harta pământului.

Victoria românilor pe frontul de Est va împlini toate idealurile naţionale, prin garantarea **permanenţei vitale**, a neamului nostru.

Bubuitul tunului ce se aude în **atmosfera răguşită** de atâta urlet, **nu marchează**, decât „local" o luptă ce se dă, acum în miez de noapte...

Răsboiul din Est cere şi impune o luptă generală a noastră a tuturora, militari şi civili, tineri şi bătrâni, femei şi copii.

Este necesar, căci duşmanul are din linia 1-a până la marginea celeilalte graniţi, pe

lângă armata militară, armata civilă a răsboiului invizibil.

Duşmanul are întruchipată ideologia comunistă într'o serie întreagă de exponenţi ai săi, ce mişună dela Don la Atlantic, la Pacific şi iarăş până la Don.

Răsboiul invizibil despre care scriu mai sus, nu este o acţiune cu caracter poliţienesc-aventurier.

Este lupta reală de distrugerea civilizaţiei actuale şi răspândirea principiilor marxiste, de pătrunderea în misterul ideologiei comuniste.

In răsboiul din Est armata U. R. S. S. este un element al lui. Partidul Comunist este un alt element al acestei bătălii.

Elementele partidului comunist răspândite pe tot globul, au un centru de alimentare, un punct de sprijin şi refugiu în U. R. S. S.

Partizanii partidului comunist luptă **alături** şi concomitent cu armata sovietică.

Conducerea partidului comunist, suprapusă însăşi conducerii Statului, coordonează şi dirijează nu numai frontul de Est, ci întreaga luptă între cele două ideologii.

Impresiunile din realitatea faptelor, mă împing a nu scrie notele de răsboiu în serie cotidiană, nici în naraţiunea întâmplărilor, ci a constatărilor, ca semn de ecou a

alarmei necesare pentru marea luptă ce se dă între două lumi, şi la care România participă pentru păstrarea elementelor de bază a unei grupări sociale superioare: credinţa, familia şi viaţa însăşi a neamului nostru.

Bolşevismul? Comunismul?...

Cât de puţin am ştiut despre el.

Paleativele manifestărilor comuniste internaţionale, manifestări pe cari marea massă populară românească le-a simţit mai ales, în imediata urmare a răsboiului mondial 1914—1918, şi cari nu erau decât influenţa explicabilă a zguduiturilor sociale prin prăbuşirea imperiului vecin, — infiltrarea şi propaganda comunistă de pe teren internaţional ce a fost făcută în România, nu este nici pe departe o impresie reală de ceeace înseamnă „comunism".

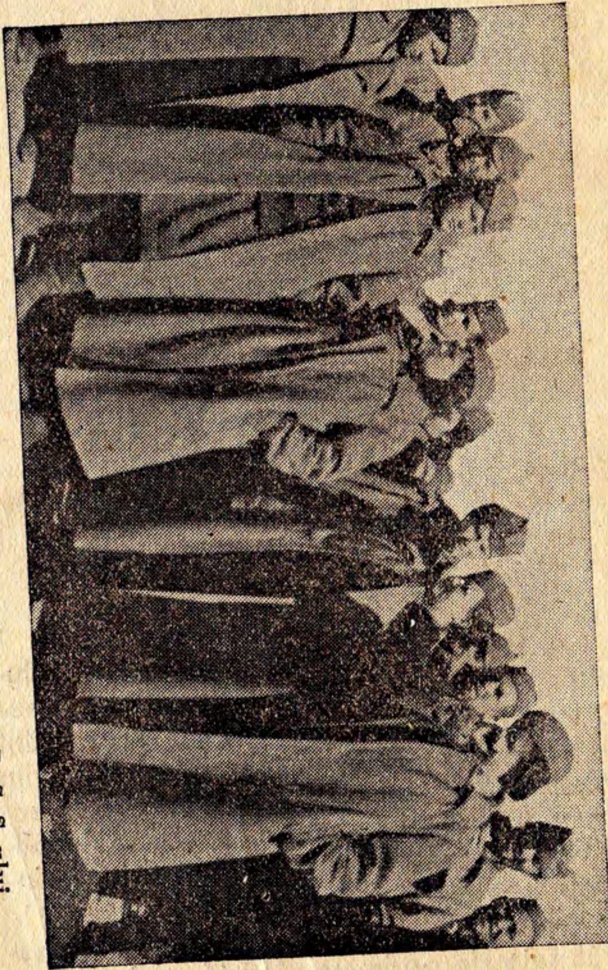
Fie că tăria robustă a firii ţăranului şi muncitorului român a învins **în mod instinctiv**, dar categoric ideologia comunistă, fie că planul iudeo-comunist a căutat mai întâi o bază de plecare în aplicarea teoriilor marxiste, este cert că noi nu am cunoscut în plin ce înseamnă şi ce tendinţă a avut, şi are, aplicarea principiilor comuniste.

De cum am trecut Nistrul şi am lăsat în urmă Tiraspolul — tuturor punctelor de contact, ce 25 de ani a făcut legătura între România Mare şi Marele Necunoscut — o perdea de salcâm în dreapta şi în stânga liniei ferate, iar mai departe până la Golia, Dniepropetrovsk, Iassinovotaia, Charkov, Voronej, Taganrog, Rostov, Piatigorsk sau Krasnodar, ca o perdea, o zonă pustie sau complet acoperită încă, îţi menţine misterul lumii sovietice, secretul diabolic al comunismului.

Dincolo de aceste perdele ce au oblăduit ochii tuturor misionarilor în trecut, este lumea comunistă, este lumea comunizată, lumea oamenilor animalizaţi, lumea tuturor diformaţilor civilizaţiei lumii.

Aristocraţia vechiului imperiu rus, ţelurile imperialiste ale vechii Rusii, au dat naştere la embrionul revoluţiei, au pregătit terenul şi massa prielnică revoluţiei din Martie 1917 fără o orientare precisă în acţiune, ci numai cu un ţel precis: prin aplicarea integrală a doctrinei marxiste, la instaurarea dictaturii proletariatului.

Avalanşa debandadei, furia massei descătuşate de oprimarea ţaristă, a clocotit aproape doi ani pe întreg teritoriul rusesc.

Femeile bolşevice fac parte din armata regulată a U. R. S. S.-ului

Dela scânteia asasinării familiei imperiale, cruzimile au întins mantia morţii peste câteva milioane de intelectuali, atât din centru, cât şi din ţinuturile îndepărtate ale colosului slav.

Omorurile nu aveau nici un criteriu. Nebunia, luase loc raţiunii. Spaima generală a teoriei a nivelat orice judecată raţională.

Şi dacă în primele începuturi bolşevismul avea caracteristica socialismului integral, comunismul organizat i-a luat locul.

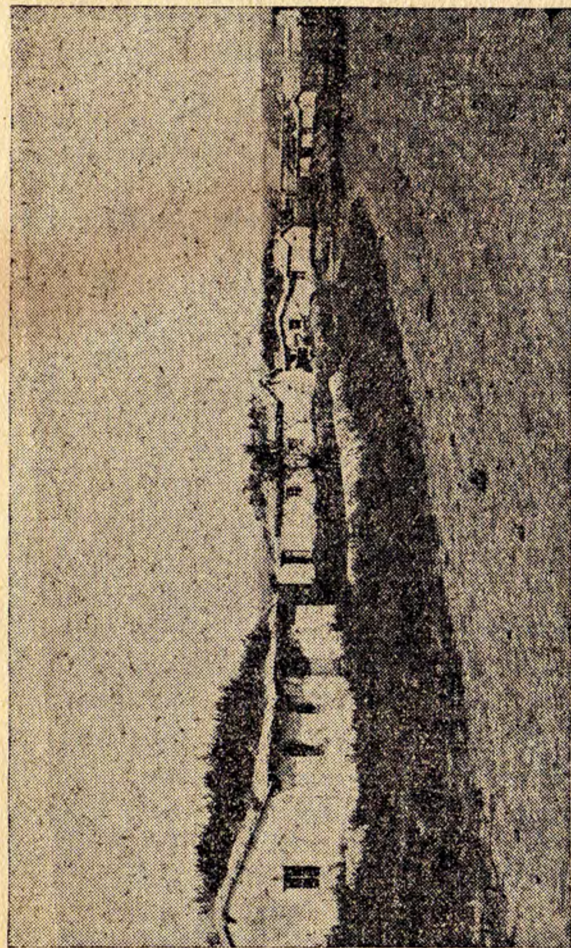
Guvernul Kerenski a fost răsturnat.

Evreul Leova Trotzki alături de alţi exponenţi ai rasei semite: Buharin, Kaganovici, Zinoviev, au fost designaţi de „forţa ocultă" să aplice principiile comunismului organizat cu tendinţa de expansiune şi stăpânirea întregii lumi.

Trotzki, împreună cu Vladimir Ilici Ulianov — Lenin, Djugașvici Iosif Visariononovici — Stalin, Felix Dzerjinski, Kamenev și alții, au pornit la **întemeerea unei epoci de ANARHIE PRINTR'O TEROARE DIRIJATA.**

Granițele Rusiei au fost definitiv închise. Creiarea unei noui lumi, pentru formarea unei baze de plecare în vederea ofensivei mondiale a comunismului, a început.

Noua formă politico-socială reprezentală prin Uniunea Republicelor Sovieto-Socialiste, a pus problema de securitate, **încă**

Sat în „paradisul" Bolșevic.

de acută actualitate, pentru majoritatea ţărilor din Europa.

Ţările vecine în primele începuturi resimt şi ele zguduiturile sismice ale prăbuşirii sociale din Rusia.

Dar, închişi în graniţele lor, Sovieticii, au dus o politică de oportunitate faţă de celelalte State ale globului, cu relaţiuni de prietenie sau de adversitate, după cum le dicta interesele de moment.

In această activitate externă, U. R. S. S. a fost ajutat de organizaţiunea „Kominternului" căreia i-a creiat posibilităţi financiare şi ramificaţii internaţionale de o vastă anvergură.

Străinătatea a cunoscut însă foarte puţin din ceeace au făcut bolşevicii la ei acasă.

Prezentarea U. R. S. S.-ului pentru străinătate nu a fost niciodată acea reală. Exemple au fost destule. Cel mai evident a fost acela al dumppingului, când Sovieticii exportau cereale în cantităţi enorme străinătăţii, iar în interior o foamete cum n'a mai cunoscut Europa secera mii şi mii de oameni.

Ce-am găsit în U. R. S. S. după 20 de ani de regim comunist?

Răspund clar : **Paradisul mizeriei.**

Intr'o ţară a cărei limbă n'o cunosc — decât prin sforţarea, ca în puţinul timp liber, să pot găsi un ins, cu care să schimb câteva slove în limba lui —, într'o ţară care are alt alfabet decât cel latin, într'o ţară în care în bibliotecile ţinuturilor nu am găsit decât lucrări în limba rusă, este greu să faci o analiză sociologică, o **ana-**

liză tehnică a rezultatelor aplicării comunismului după două decenii.

Dar din ceeace am văzut și din vibrațiunea sufletului poporului pe care l-am întâlnit și expunerea însăși a membrilor marei masse a U. R. S. S.-ului, voi ilustra acest „Paradis al Mizeriei".

Omul!...

Desigur în Rusia Sovietică trăesc oameni. Mai sunt oameni născuți înainte de revoluția din 1917. Sunt astăzi oameni copiii din timpul revoluției. Sunt astăzi oameni născuți și crescuți sovietici.

Dar, eu ași înlocui cuvântul „om" cu acela de „comunist" sau „comunizat".

In Rusia Sovietică nu sunt oameni. Sunt comuniști.

Revoluția sovietică din începuturile ei și revoluția comunistă organizată pare a fi

redus plafonul intelectual — în general — până la un nivel de.

Face impresia a fi ridicat însă plafonul intelectual până la acelaş nivel al marei masse populare.

Particularităţile de intelect superior, au fost şi sunt, dar acestea sunt compartimentate după specialitate în progresul civilizaţiei şi fanatizate prin spectrul comunist.

Toţi la un loc formează o **turmă înhămată la căruţa comunismului** pe care o conduce direct sau indirect „oculta".

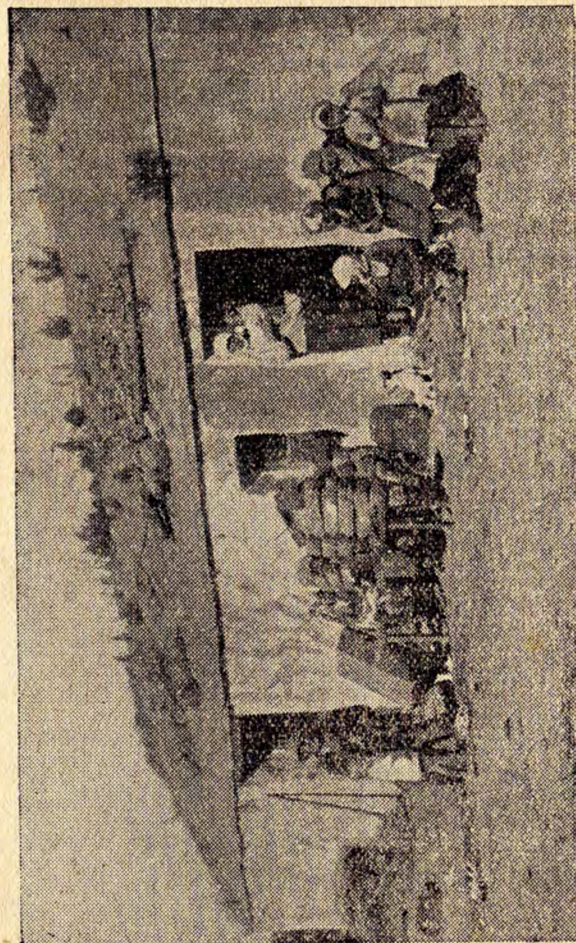
Egalitatea de clasă, trâmbiţată cu atâta emfază dincolo de graniţele sovietice, în Uniunea Sovietică **nu există.**

Ar exista numai dacă am socoti ţara-poporul, o clasă, iar entitatea Statului, partidul comunist, cu toţi membrii ei ar fi considerat ca ceva abstract cum este în toate celelalte regimuri politice din lume.

Dar în însăşi componenţa şi doctrina partidului comunist **egalitatea de clasă socială nu există.**

Legile de bază ale U. R. S. S. pe regiuni teritoriale, prevăd diferenţieri de clasă.

Constituţia sovietică — şi iată, chiar aici găsim consideraţiunea echivalării omului cu un animal de muncă — face **diferenţierea de categorii de oameni, după acordarea drepturilor de hrană,** conform **randamentului** muncii, sau a situaţiei lui de co-

Un bătrân, o femeie şi şapte copii... în raiul sovietic

munist-conducător, soldat, lucrător, funcţionar, muncitor sau cetăţean fără drept la pâine.

Iar dacă facem o analiză, o constatare, a fiecărei din categoriile de mai sus, ajungem la concluzia că **omul nu contează.** El nu există decât fiziologiceşte echivalent cu o piesă în maşina comunistă.

Drepturile omului ? Ele sunt acordate după importanţa potenţialului necesar „comunismului". Iar comunistul nu cunoaşte ce drepturi au alţi oameni. Elementarul nostru drept la viaţă, comunistul nu-l cunoaşte.

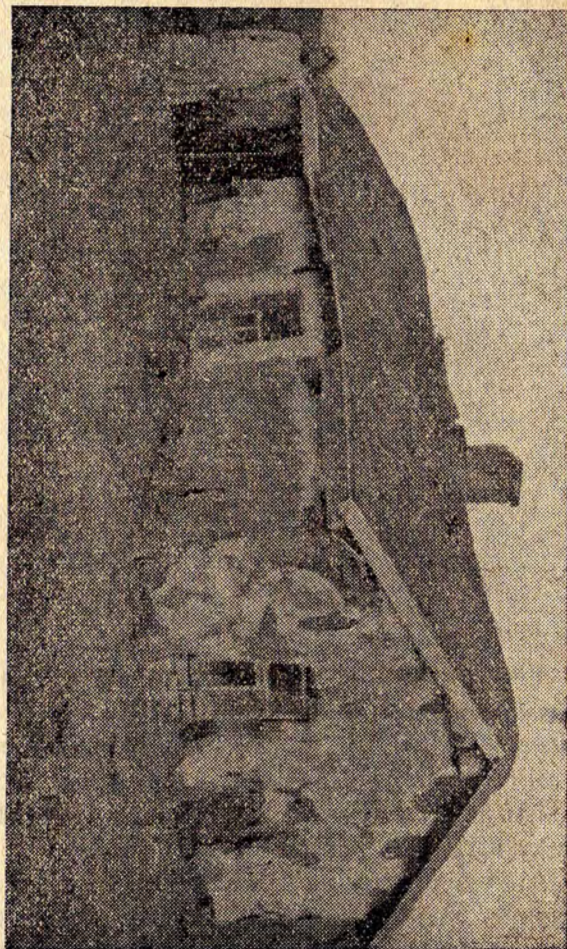
Cum se trăeşte omeneşte? Comunistul nu cunoaşte decât ce i se dă de partid.

Sufletul ?...

Fineţea sufletească pe care civilizaţia a reuşit să o infiltreze până la cele mai înapoiate fiinţe de pe pământ, în Rusia Sovietică **a fost desfiinţată.**

Nu se poate vorbi de suflet în sensul concepţiei civilizate.

Marea plămădeală slavă ţinută veacuri înainte în bezna civilizaţiei, — afară de subţirea pătură socială ce forma aristocraţia vechiului imperiu rusesc şi care a fost complet exterminată în revoluţia bolşevică

Locuință din „raiul" bolșevic

— injectată cu virusul comunist, a creiat altă structură a ceeace numim noi „suflet".

A creiat fanatismul.

Comunistul este un fanatic. El nu are mlădieri intelectuale, el nu este sensibil la altceva ce nu știe dela „partid".

Sentimentele sunt pervertite.

Percepția sentimentelor, cu totul altfel i s'au dat copilului — viitorul comunist; iar cei ce din copilărie aveau în conștient sau subconștient sentimentele normale ale **civilizației,** teroarea partidului i le-au anihilat.

Comunistul — noul om — are cu totul alt suflet decât noi ceilalți oameni ai civilizației moderne.

Sufletul comunistului nu are complexitatea noastră.

Perceperea exteriorului este altfel înțeleasă și altfel îndrumată cetățeanului sovietic.

Sentimentele comunistului nu au acelaș sens.

Sentimentul frumosului? Atât cât poate fi mai util.

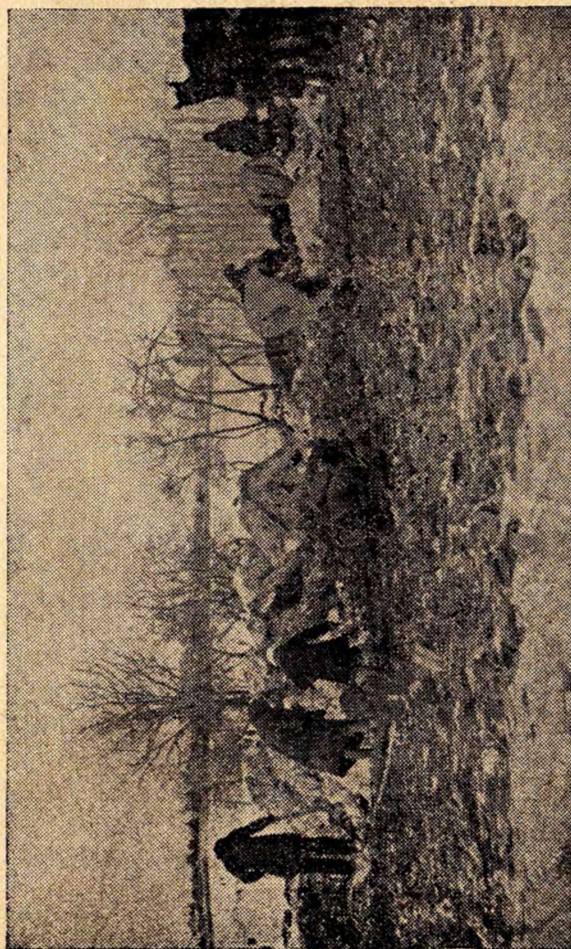
Sentimentul iubirii, este relativ.

Sentimentul onoarei nu este specific personalității. El este în funcție de gradul de serviciu ce poate face „partidul".

Sentimentul național? In funcție de ordinul partidului.

Sentimentul adevăratului comunist, față de semenii săi este **perversiunea.** „Bănuiala" caracteristica orientală și-a găsit în Rusia Sovietică o aplicare prin însăși subconștientul omului.

Toate la un loc întruchipează nu sufletul, ci fanatismul sovietic.

..pe acest loc a poposit o bucătărie de campanie. Populația caută vreo coajă de pâine..

Credinţa!...

Dacă fiinţa raţională şi-a găsit reculegerea în „soare" sau vreun apostol magic, dacă oamenii în general indiferent de preceptele religioase ce-i conduc au „un Dumnezeu" noul om al Rusiei Sovietice n'are nici un Dumnezeu. El crede în forţa pozitivă a partidului.

Abstractul pentru un soviet, nu există. Totul este pozitiv. Realizarea acestui pozitiv depinde de puterea, de forţa partidului.

Credinţa în regimul comunist este însăşi credinţa în forţa sa.

Dumnezeu, dumnezeire? Sunt simple cuvinte searbăde. Sovieticii le-au exclus din vocabularul comunist.

Religia a fost complet îndepărtată şi în fapt şi ca noţiune. Bisericile au fost transformate în ateliere, depozite de cereale, săli de petrecere şi adunare, menagerii, etc. sau au fost complet dărâmate, iar în locul vreunei catedrale s'a clădit Palatul Partidului (caz la Rostov).

Preceptele religioase au fost interpretate dăunătoare fie sănătăţii, fie stării materiale a individului.

Prigoana contra clericilor a intrat în cadrul general al masacrului intelectualilor.

Familia!...

Există. Coeziunea familiei în sensul înțelesului civilizației noastre, nu există.

Ea este redusă, la **necesitatea austeră a procreației.**

Instituția căsătoriei a fost desființată prin două măsuri, una în **ansamblul** altor oprimări, desființarea căsătoriei religioase, alta ceva mai târziu prin desființarea însăși a instituției și **confundarea ei cu concubinajul.**

Bărbatul ca și femeia aveau libertatea

de conviețuire atât timp cât voința personală îi dicta.

Simpla înregistrare, forma legătura sau divorțul între ei.

Copiii... consecință pozitivă a maturității puberului.

Dar dacă bărbatul nu avea nici o îngrădire legiferată în ceeace privește consecințele conviețuirii cu o femee, femeia însă era pedepsită dacă își provoca avortul. Cinci ani de închisoare prevedea legea sovietică și pentru femeia care și-a provocat avort și pentru acel sau aceia ce au efectuat avortul.

Așa se explică marele număr de copii ce forfotesc în centrele populate pe unde am trecut.

Obligativitatea sentimentală în familia sovietică nu există.

Dirijarea vieții în Uniunea Sovietică a scutit pe bărbat să dea numele său familiei, soției, copilului.

Legătura între soț și soție se făcea pe nume deosebite. **Femeia își păstra numele.** Nașterea copilului era înregistrată fie pe numele tatălui, fie chiar numai pe numele mamei.

Aplicarea principiilor comuniste atât de minuțios era studiată încât prin măsurile în speță, patrimoniul familiei civilizate: numele era desființat.

A treia generaţie comunistă nu mai ştie ce familie are.

Copilul până la şase luni era hrănit de mama lui. Dela şase luni la trei ani în participaţie cu Statul; dela 3 ani la 5 ani, sub auspiciile mamei de către Stat, dela 5 ani în sus o parte erau complet luaţi de lângă mamă în instituţiile speciale de educare, iar toţi la un loc formau cadrele de „pionieri" ai partidului până la etatea de 18 ani, când transpusă situaţia în concepţia noastră copiii căpătau majoratul.

A vorbi de familie în înţelesul civilizaţiei noastre, este un non sens în regimul comunist.

Este şi natural ca acolo unde nu există sentiment, unde nu există credinţă, unde nu există **individualitate de gândire** să nu existe nici familie.

Partidul este casa. Membrii partidului familia. Restul... fără nici un căpătâi.

Trecând în succintă revistă situaţia elementelor de bază cari stau la fundamentul unei organizaţiuni civilizate şi desvăluindu-le la faţa locului în Raiul Bolşevic, găsim o lume nouă pe care eu am numit-o Paradisul Mizeriei.

Lumea nouă a comunismului — comunistul care nu ştie cum ar fi altfel — este mulţumită şi se credea în Paradis... când a

avut în concepţia lui ce mânca, îmbrăca şi un anumit fel de a se distra.

Ce mânca, cum era îmbrăcat şi ce fel de distracţie avea, în concepţia noastră nu se poate numi decât mizerie.

Două concepţii. Două situaţii. Un contrast, pentru acelaş fapt.

Scoborîrea gradului de cultură cu mult sub nivelul progresului civilizaţiei şi compartimentarea gradată a unei imense populaţii, precum şi îndrumarea a tot ce există spre pozitivism creator de bază de foc, a făcut ca starea socială în Rusia Sovietică, să nu aibe rezultatele unei superiorităţi în făurirea unei lumi noui.

Domeniul în care interesul partidului comunist avea un beneficiu real, acel domeniu ce era necesar acţiunii partidului, numai acela a fost desvoltat.

Domeniul edilitar!...

Prin toate părţile pe unde am străbătut ţara sovietică e sărăcie.

95% sunt clădirile vechiului regim rus.

Din cele 5% clădiri noui sunt aproape toate edificii ale partidului, construite dela 1935 încoace. Ele constitue o deziluzie însă faţă de măreţia lor, arătată pe ecranele cinematografice.

Clădiri... adevărat pentru studio-urile cinematografice.

Oraşul Nove Zaporojie, clădit alături de vechiul oraş pe malul Niprului, în patria lui Taras Bulba, clădiri impozante şi egale celor mai moderne blokuri, mărețe numai la înfăţişare.

Căci, un singur rând de cărămidă exterioară îngrădeşte o împărţire, de paianţă, de meschină economie şi rustică construcţie. In regiunea fierului, a cimentului, clădirile nu au dreptul la aşa ceva.

„Fierul şi cimentul — aşa a ordonat partidul — este numai pentru armament şi cazemate". Acesta mi-a fost răspunsul unei femei ce fără nici un fel de mirare de întrebarea mea, găsea absolut normal şi logic **lipsa componenţilor esenţiali** ai unei clădiri.

Şi acest cadru înconjurat de oameni extrem de simplu şi rudimentar îmbrăcaţi, într'o **uniformizare de strictă necesitate**, cu privirea spaimei şi neîncrederea în aproapele lui, formează peisagiul actual al civilizaţiei comuniste.

Dar dacă domeniul edilitar şi domeniul monden al vieţii cotidiene prezintă aspectul de mai sus — oamenii în U. R. S. S. fiind consideraţi numai ca elemente de muncă — multe alte domenii au fost extrem de amănunţit organizate pentru un randament cât mai mare, scopului de acţiune comunistă.

Să nu se creadă că duşmanul dela Est

este rezultatul înfăptuirilor rele, a unui trecut rustic. Nu.

Comunismul a întrebuințat la maximum organizarea și principiile technice pentru consolidarea mașinei care să dea foc lumii, ignorând cu totul ființa umană în atingerea scopului final. Și de notat că aplicarea teoriilor comuniste în pregătirea bazei de plecare din Rusia Sovietică, se găsea abia la începutul fazei a doua, adică după faza de revoluție, după faza de anihilare a oricărei judecăți omenești, la faza de construcție pe care încă n'au aplicat-o.

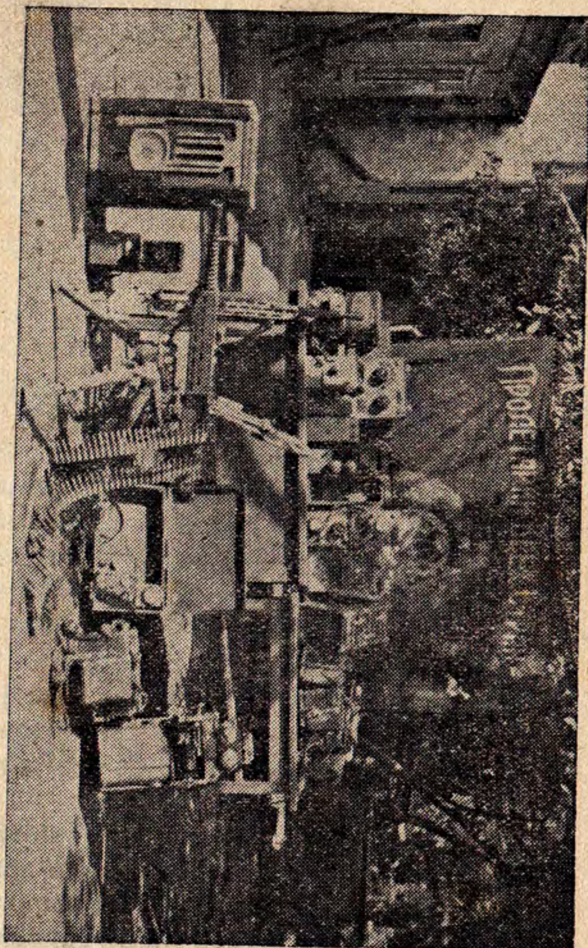
Revoluția național-socialistă isbucnită în Germania în 1933, a făcut ca, conducătorii comunismului să părăsească atitudinea de complezență externă pe care o aveau față de revoluția fascistă și pe care o considerau locală și specific italiană.

Din 1935, conducătorii sovietici, au accelerat măsurile de pregătirea războiului.

Domeniul sanitar...

Un progres general în Uniunea Sovietică — dintr'un început — s'a realizat în domeniul sanitar, dar numai în lumea real câștigată pentru mișcarea comunistă.

După cum omul civilizat caută selecționare și păstrarea unei cât mai bune sănătăți a animalelor de muncă, la fel comunismul a căutat să amelioreze starea sanitară a partizanilor săi, ignorând însă cu desăvârșire marea masă rurală, care trăia în cea mai neagră mizerie.

Radio emisiune, radio recepţie, maşini infernale, mine, mitraliere şi muniţii găsite la partizani.

Combaterea bolilor sociale nu era nici ea nesocotită în Uniunea Sovietică.

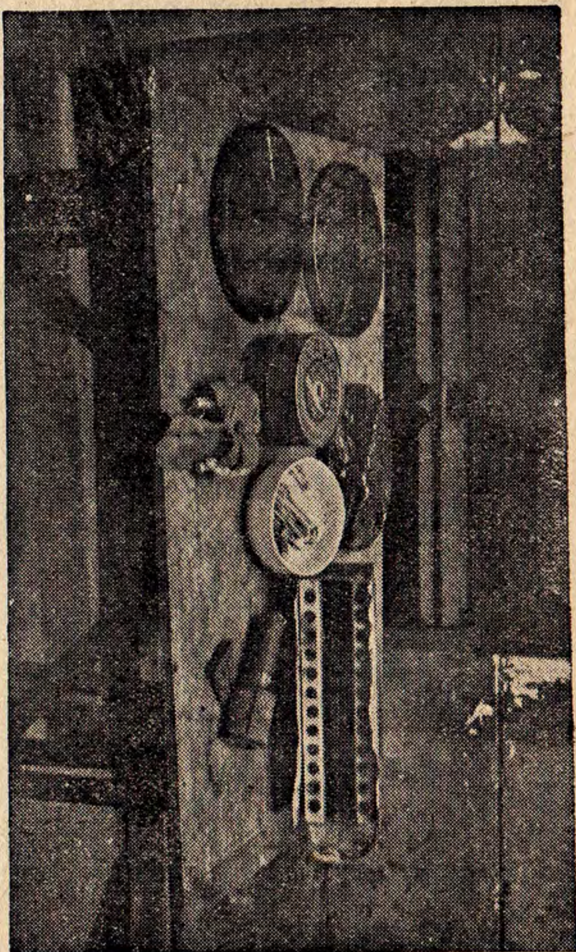
Fără a se uita principiile comuniste în aplicarea normelor sanitare, se realiza o abilă propagandă antireligioasă, susţinându-se că religia este un factor de infecţie şi mijloc de propagare a multiple boli.

Problema mamei şi a copilului atât pentru naşterea comunismului, cât şi pentru forma robustă a corpului omenesc, îşi avea **intenţii** de rezolvare în numeroase institute de puericultură şi de educaţie fizică.

Forma elastică a corpului femenin, umeri laţi, bazinul desvoltat şi sânii conformaţi, era **tendinţa femeii sovietice.**

Staţiile de remontă omenească, atât de necesare comunismului, erau bine dotate şi abil studiate în U. R. S. S.

partizani. ... mitraliere

Mine şi grenade...

Agricultura sovietică !...

Doctrina comunistă aplicată în organizarea inamicului din Est, ascunzând perfect meschinul scop al robiei omului în interesul câtorva, de a conduce lumea, a reformat şi domeniul agricol.

Subordonând proprietatea şi libertatea individuală statului, respectiv partidului comunist şi aplicând riguros normele socialiste, a întemeiat sovhoz-ul (gospodăria Statului), colhoz-ul (gospodăria în obşte) cu corolarul lor M. T. S.-urile (staţiile de tracţiune mecanică).

Rezultatele în acest domeniu, au fost exclusiv întrebuinţate de partid dând posibilitatea de întreţinerea membrilor lui, de manevră pe piaţa internaţională în folosul partidului, de rezerve pentru apărarea comunismului.

Ţăranul sovietic era un sclav.

Produsul muncii lui, fie el cât de mare — căci se ajunsese la o selecţionare a materiei — nu-i revenea decât la strictul necesar pentru a se putea **menţine** şi a muncii în continuare, căci cine nu muncea, nu mânca.

Dacă bărbatul muncea şi soţia lui nu, porţia de hrană se da numai bărbatului. Copiii lucrătorilor agricoli, dela trei ani trebuiau şi ei să se încadreze la munca câmpului. Ei erau utilizaţi la plivit, la cules de pe câmp boabele de cereale ce scăpau maşinilor, la curăţitul seminţelor şi alte munci posibile **etăţii organizat gradate.**

Un grup de partizani.

Industria...

Norma comunistă transformând cetățenii indiferent de sex — ai U. R. S. S.-ului, în funcționari de stat — plătiți în natură — era normal să se creieze și posturile respective.

Marea industrie a dat această posibilitate.

Pentru a trăi, trebue să mănânci.

Pentru a mânca, trebue să muncești.

Exploatarea omului prin acest mijloc necrutător al însăși existenței fizice, a stat la temelia întregii organizări industriale.

U. R. S. S. se transformase într'o vastă uzină. Lucrătorul era legat de uzină. El nu putea gândi, nu putea acționa nimic în afară de specialitatea sa, căci ori și ce gest, ori și ce interesare de alt compartiment al uzinei îi **putea fi fatală,** să-și piardă pâinea cea de toate ziele. Și odată îndepărtat dela muncă dintr'o uzină, nu ușor putea fi angajat la o altă fabrică, căci partidul supraveghea, iar N. K. V. D.-ul acționa.

Teroarea cotidiană din partea partidului, teroarea conducătorilor sovietici nu poate fi comparată cu nici un alt regim despotic din istoria lumii.

Această teroare însoțită de o organizare minuțios compartimentară, dar modern îndrumată — și aici este cazul să menționez că progresele technice din întreaga lume erau receptate și exploatate de sovietici — a făcut ca acest domeniu să întărească rezistența regimului comunist, prin însăși inconștiența celor exploatați.

Industria în Uniunea Sovietică nu era categorisită în industrie mică, medie și mare.

Industria mică și chiar acea medie, treptat au fost contopite în marea industrie, prin standardizarea produselor ; breslele au fost contopite în trusturi, pentruca la urmă să fie ușor dirijate de partid.

Lucrătorul este un robot. Dacă s'a specializat în nituri, apoi nituri face toată viața. Puitoarea de hârtie la mașina tipografi-

că, o viaţă întreagă pune (aşează) hârtia la tipărit, dar ea n'are voie să vadă, să citească ce s'a tipărit pe acea hârtie. Inginerul constructor, cunoştea numai **partea specifică** specialităţii lui, fără să aibă permisiunea a se interesa măcar de caracteristica altei părţi a construcţiei. Chimistul sau chimista, la fel.

Dirijarea şi compartimentarea atât a posibilităţilor de desvoltare intelectuală a lucrătorilor (şi în acest cuvânt intră atât lucrătorul manual cât şi cel ce munceşte în aplicarea cunoştinţelor de specialitate) cât şi teroarea permanent exercitată de către partid, constitue fericirea muncitorului comunist.

Comerţul !...

S'ar putea crede, **în raţionamentul** nostru, că ar fi fost o aberaţie să vorbeşti de comerţ la Soviete, căci odată ce totul este pentru Stat, pentru partid, iar omului totul i se dă de către Stat, ce rost mai are comerţul ?

Ce să cumperi şi cu ce să cumperi ?

Ei bine, Statul nu cumpără nimic.

Omul cumpără totul (şi acest „tot" era echivalentul minimumului la care se putea avea dreptul).

„Partizani" din grupa activă.

Lucrătorului industrial sau agricol, pe lângă pâinea și unele alimente de **strictă, dar minimă** necesitate, i se plătea și o leafă. De exemplu 600 ruble lunar. Din acestea se scădea echivalentul chiriei — dacă făcea parte dintre „fericiții" cărora li s'au dat locuințe moderne (o cameră și o bucătărie), — echivalentul hranei, impozitele, împrumuturile obligatorii, cotizația către partid, etc. și mai rămânea lucrătorului vreo 100—150 ruble pentru alte cheltueli de îmbrăcăminte, obiecte casnice, etc.

Acești bani constitue capitalul rulant în comerțul sovietic.

Tot comerțul la comuniști era dirijat de Stat, prin acele mari magazine de desfacere și unde cetățeanul mergea „la rând" și cumpăra ce-i trebuia. Ce îi trebuia, este un fel de a spune, căci nu toți și nu totdeauna aceste magazine satisfăceau populația unei regiuni.

Doctrina comunistă a creiat însă în materia comerțului două caracteristice ale sistemului însuși : **comerțul clandestin,** cu anexa fatală **specula,** și **furtul dela Stat.**

Comerțul clandestin este ușor de înțeles. El era făcut mai ales de oamenii partidului și tolerat chiar de autoritățile (miliția) sovietice.

Dacă unui oarecare magazin de desfacere i se trimitea de stat spre vânzare de exemplu stofă, oamenii partidului, o clică

organizată, în înţelegere şi participaţie cu „delegatul" conducător al acelui magazin, se încolonau şi erau primii cari cumpărau stofa. Pentru restul cetăţenilor adesea „s'a terminat", sau se mai vindeau calităţile inferioare.

După un timp „clica" efectua comerţul clandestin, vânzând marfa natural cu preţuri de speculă.

Nimeni nu protesta — căci majoritatea cetăţenilor efectuau şi ei în domeniile lor asemenea „gheşefturi" — nimeni nu lua vreo măsură.

Corectitudinea, cinstea, nu constituiau virtuţi cetăţeneşti.

Furtul dela Stat (şi sunt multiple exemple din toate domeniile, unde fura lucrătorul dela sovhoz, fura pescarul, fura magazinerul, fura delegatul comerciant, fura lucrătorul din fabrică, lucrătorul din porturi, etc. etc.) aducea la majoritatea membrilor partidului beneficii ce acopereau numai în parte multe lipsuri cotidiene.

Furturile dela Stat aduceau încă o leafă —dar aceasta întreagă — lucrătorului comunist.

Furtul şi valorificarea lui constituiau comerţul clandestin, oficializat prin însăşi tolerarea lui.

Sistemul etatizării în aplicarea sa, neîndestulând necesităţile cotidiene ale vieţii, a forţat oficialitatea, ca fără să atace ideo-

logia, să compenseze lipsurile prin tolerarea „gheşefturilor" pe însăşi spinarea Statului.

„A fura dela Stat, nu este o crimă. Statul e bogat. Ai de unde lua". Aceasta era judecata dela umilul robot până la intelectualul comunist.

Aceasta era mentalitatea în care creştea viitorul comunist.

Iată că aplicarea principiilor comuniste în viaţa comercială a creiat ca principal, tocmai ceeace la noi este imoral, ilegal, neuman.

Teroarea...

...stă la baza vieții în Rusia Sovietică.

Reformele sociale radicale din U. R. S. S., creearea comunistului și diformarea omului pe un teritoriu atât de vast, nu s'ar fi putut înfăptui fără acel singur mijloc rapid al „teroarei".

Din primele începuturi ale revoluției comuniste, pericolului vreunei contra revoluții, iar mai târziu pericolului instinctului de conservare, de apărare a omului, Partidul

Comunist a opus o instituție numită C. E. K. A. (Comisiunea extraordinară a întregei Rusii pentru lupta cu contra-revoluția, sabotajul și specula).

Iar pe măsura progresării comunismului, această instituție de spionaj și represalii, pentru identificarea celor indezirabili și anihilarea lor, s'a transformat în G. P. U. (Direcțiunea politică unificată a Statului) pentruca în ultima vreme acelaș instrument al partidului să se numească N. K. V. D. (Comisariatul poporului pentru afacerile interne).

Cu o organizare amănunțită și ramificații până în cel mai umil cămin (și copiii erau spioni chiar ai tatălui și mamei lor), partidul comunist a reușit timp de un sfert de veac să-și asigure securitatea pe întreg cuprinsul vastei Rusii.

Ființele inferioare sunt stăpânite prin forță.

Partidul comunist a animalizat omul stăpânindu-l prin teroare.

Doctrina comunistă avea nevoie de aceasta.

Cele arătate până aici, constitue sinteza realității văzută la fața locului în „raiul comunist" din U. R. S. S., sinteză scoasă din multiplele exemplificări pe cari nici timpul și nici locul nu-mi permit a le așterne pe hârtie.

„Partizani" din grupa-pasivă.

Cine are ochi să citească, cine are judecată să înțeleagă că propaganda comunistă făcută în afara U. R. S. S. este altfel interpretată și aplicată în interiorul ei.

Pericolul dela Est, este incomparabil mai mare decât **toți dușmanii răsboaielor** din trecut.

„Dușmanul" astăzi nu mai este numai armata. Aceasta trebue neapărat de știut.

Este o greșeală enormă judecata celor ce neînregimentați tratează cu o condamnabilă quasi-indolență situația, considerând că este răsboiu; dar la răsboiu se bat armatele.

In războiul anti-bolșevic nu se bat numai armatele.

Dușmanul opune în fața frontului, în dosul frontului, în teritoriul pierdut și în toate țările ce au pornit la distrugerea hidrei comuniste, o altă armată înarmată cu fel de fel de metode diabolice și care luptă cu aceiași înverșunare formând fața cealaltă a răsboiului actual : **răsboiul invizibil.**

Armata invizibilă o formează elementele pătrunse și fanatizate de ideologia comunistă.

O parte din această armată o formează **„Partizanii".**

Modul special cum au ştiut sovieticii să pregătească şi să desvolte în timp şi spaţiu folosirea „armatei invizibile şi a partizanilor" impune o atentă cunoaştere atât a originei lor, cât şi a organizării, dotării şi procedeelor de luptă întrebuinţate în diversele ei misiuni.

In afară de paginile istoriei cari ne înfăţişează **grupările de bandiţi, de „partizani"**, încă din timpul expediţiei lui Napoleon în

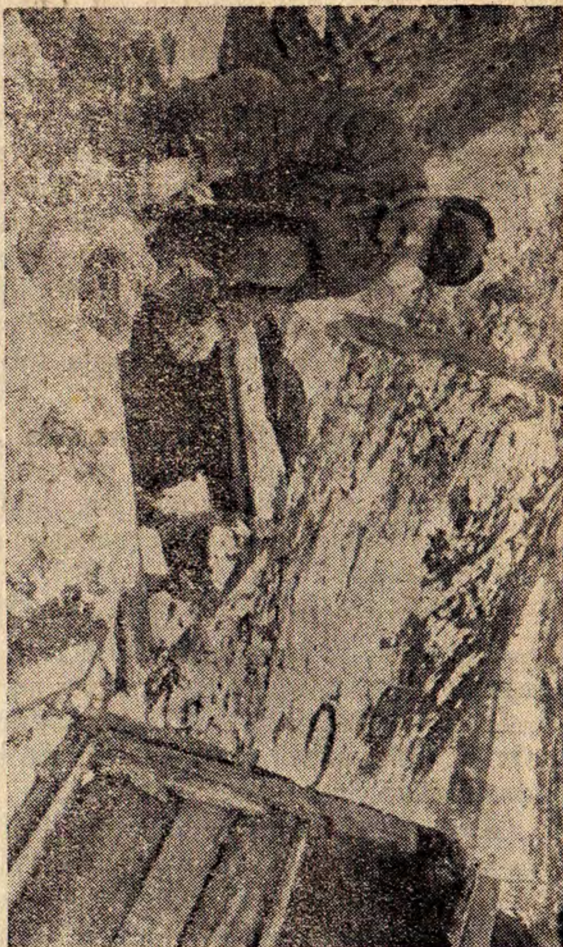
Rusia, reportagiile de războiu, publicate în ultima vreme, despre răsboiul chino-japonez, au desvăluit public noţiunea de armata invizibilă a partizanilor, când armatele Mareşalului Ciang-Kai-Shek, datorită faptului că frontul nu era continuu şi nici nu avea vreo armată capabilă să facă faţă celei japoneze, au folosit sistemul organizării în spatele frontului inamic şi în teritoriile cucerite, a puternice „grupări de partizani", cu misiunea de a continua lupta sub forma unui răsboiu de **guerillă.**

In Uniunea Sovietică, noţiunea de „partizani" îşi găseşte origina în primele înjghebări ale mişcărilor socialiste, dela primele mici cercuri şi grupuri marxiste, apărute în Rusia între anii 1880—1890.

Mişcările socialiste din 1901, din 1905 şi revoluţia din 1917 cu cele două faze din Februarie şi Octombrie ale aceluiaş an, sunt fructul unei doctrine, îndelung experimentate având membrii săi organizaţi pe baze conspirative, în celule, nuclee, etc.

La reuşita revoluţiei comuniste şi pentru consolidarea noului regim „organizaţiunile de partizani" iau parte activă la lupta împotriva armatelor albe ale lui Denikin, Vranghel, Kolceag, Petliura, etc.

Abia distruse aceste armate albe — de către partizani — începe o primă etapă de organizare a statului sovietic.

Sub pardoseala unui closet avea depozitul de cuie în patru colțuri. Presărate pe șosea, cuiele provocau numeroase pene armatei motorizate.

Partidul Comunist exprimă ansamblul ideologiei comuniste.

Unul din elementele pe cari se sprijină forța, armata Partidului Comunist, sunt și „partizanii".

Odată organizat și consolidat statul sovietic — de către Partidul Comunist, format din vechii militanți ai ideologiei Marx-Engels, precum și din nouii adepți verificați ce dela 1917 dețin locurile de conducere în toate domeniile de activitate — conducătorii partidului au început pregătirile pentru realizarea etapei a doua din lupta pentru instaurarea dictaturii proletariatului în lume, pentru deslănțuirea revoluției mondiale.

In această luptă, după concepția sovietică, Armata Roșie nu va avea decât rolul de a ocupa teritoriile statelor burgheze, terenul pentru acțiunea de comunizare fiind pregătit din timp, pe plan politic-social de către Partidul Comunist și Komintern.

In acest fel, activitatea elementelor comuniste și a partizanilor care se grefează pe „organizația de partid", a devenit tot mai puternică (sub diferite aspecte) în numeroase state burgheze care acceptaseră noua doctrină.

Și această activitate am constatat-o din plin în Spania, Franța, Bulgaria, Polonia, Cehoslovacia, Jugoslavia, Grecia și chiar la noi.

...Repetiţii generale pentru parada comunismului.

Revoluţia din Spania este opera elementului comunist şi a „partizanilor" agenţi ai Kominternului, introduşi în rândurile partidelor spaniole de stânga.

Franţa „Frontului Popular", cu toate consecinţele cari au decurs din guvernarea acestora, culminând cu dezastrul militar din 1940, este altă creaţie a partidului „partizanilor".

Acţiunea partizanilor de pe teritoriul propriu cât şi din afara graniţelor, este o activitate bine pusă la punct, coordonată şi pregătită din timp de către guvernul sovietic în concordanţă cu Comandamentul Armatei Roşii, având ca organ executiv Kominternul şi N. K. V. D.-ul.

Astfel, pentru activitatea partizanilor din interiorul graniţelor, concomitent cu lucrările de mobilizare ale armatei operative, s'au făcut din timp şi lucrările pentru mobilizarea Partidului Comunist în slujba patriei sovietice.

Lucrările întocmite au fost materializate în instrucţiuni cu caracter strict secret : „Instrucţiunile provizorii pentru pregătirea de mobilizare a organizaţiilor de Partid".

Aceasta ne dovedeşte că Partidul Comunist, a fost şi este astfel organizat ca, în timp de războiu, pe plan politic-militar să joace un rol capital în apărarea statului sovietic, având misiunea de a creia din vreme, din cadrele sale, a doua armată : „armata partizanilor". Aşa se şi explică că „partizanii" au în organizarea de războiu a Sovietelor o situaţiune legală, fiind chiar consideraţi ca o a doua armată regulată.

Mai mult, partidul, pentru fixarea atribuţiunilor ce revin acestei armate, a studiat amplu chestiunea şi a prevăzut din timp două ipoteze :

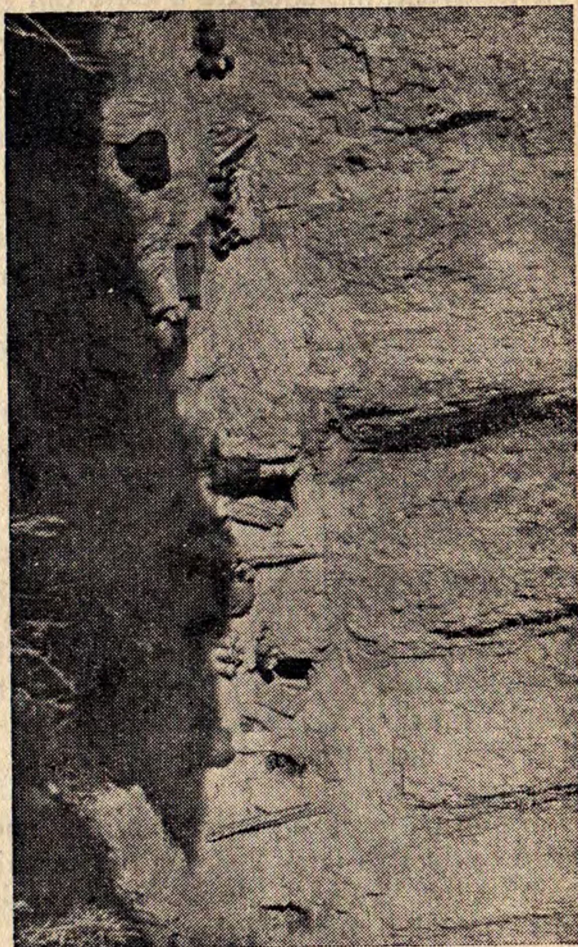
Una, când războiul va fi dus pe teritoriul inamicului.

Alta, când răsboiul va fi dus pe teritoriul propriu, U. R. S. S. fiind nevoit să părăsească „provizoriu" părţi din el.

In prima ipoteză, armata „partizanilor" încadrată în partidele comuniste, împrăştiată şi camuflată printre celelalte partide şi organizaţii politice de pe teritoriul statelor inamice, misiunea este să pregătească terenul, prin acte de spionaj, sabotaj, agitaţii şi propagandă, pentru acţiunea armatei operative.

In a doua ipoteză partizanii au misiunea de a asigura în timp şi spaţiu pe teritoriul pierdut, continuitatea dominaţiei ideologiei comuniste, pregătind reinstaurarea, la momentul oportun, a regimului comunist, dar activând la fel, prin acte de terorism, sabotaj, spionaj şi agitaţii.

Exemple de aplicarea acestor dispoziţii

Unde depozitau materiale şi muniţii partizanii

am avut destule în teritoriile cucerite victorios de armatele germano-române şi aliate.

Şi datorită mentalităţii cu totul deosebită a massei populaţiei din U. R. S. S., faţă de aceea a celorlalte ţări, mentalitatea creiată prin educaţia comunistă, impusă timp de un sfert de veac, N. K. V. D.-ul mai încearcă încă să-şi îndeplinească misiunea ce i s'a încredinţat.

Iar „teroarea", în interiorul Rusiei continuă a fi exercitată asupra populaţiei din teritoriile pierdute prin aceste organe, „partizanii".

Iată deci, că „partizanii" nu sunt o creaţie ad-hoc, o improvizaţie de moment, născută din dificultăţile în care se găsesc actualmente Sovietele pe front, ci un organ de luptă viu, puternic, bine organizat şi dotat cu o veche tradiţie.

Iată dece în prima parte a acestor „note", arătam specificul duşmanului din Est.

Războiul invizibil, este lupta de pătrundere în misterul sovietic.

Duşmanului cu două feţe, îi opunem numai armele?

La armă răspundem cu armă.

Dar acţiunii partidului, la acţiunea „partizanilor"?

La această întrebare **un răspuns de acţiune vizibilă,** este greu de dat.

Tăria morală a fiecăruia dintre noi, care adunată a dat forța morală, cu sigur că a îndrumat acțiunea necesară de combaterea și acestei lupte.

Recrutarea acestei armate a „partizanilor", se bazează în primul rând pe organizația de partid, alegându-se în special luptătorii încercați pentru cauza comunistă.

Organizarea lor, împărțită în două grupări, una activă, alta pasivă, are felurite misiuni de îndeplinit. Gruparea activă are chiar caracterul ofensiv militar și este dotată militărește. Existența unor asemenea grupuri de partizani, existența unor asemenea detașamente este bine constatată și chiar cercurile sovietice le declară și laudă activitatea lor în toate comunicatele militare.

Comunicatele date de „Biroul Sovietic de Informațiuni" sunt pline de asemenea relevări.

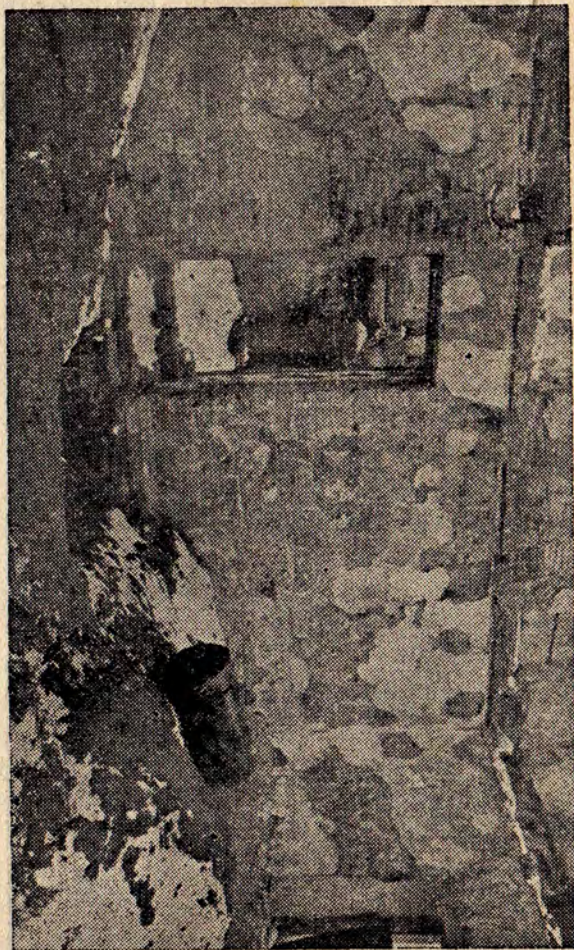
Iau la întâmplare câteva exemple din aceste „comunicate" de activitatea partizanilor pe front și în dosul frontului în luna Martie—Aprilie 1942.

La 21 Martie 1942, „detașamentul de partizani de sub comanda tovarășului „K", operând în regiunea Leningradului, a pricinuit mari pierderi cotropitorilor fasciști.

„In timpul activității lor, partizanii au distrus 7 avioane, 22 tancuri, 106 camioa-

O „intrare" în catacombă.

O ieşire din catacombă

ne, 40 motociclete, 12 cisterne cu combustibil şi au ucis 900 ofiţeri şi soldaţi fascişti".

Postul de radio Londra, în emisiunea dela 21 Martie 1942, reproducând comunicatul sovietic, înfăţişează şi mai bine activitatea partizanilor şi spune :

„Unităţile sovietice de guerillă", au pătruns în oraşul .... unde au ucis .... şi capturat.......

Acelaş post, cu o zi mai înainte comunica:

„Armata Roşie se pregăteşte să dejoace planurile de ofensivă ale armatei germane. Grupurile de partizani (bande de guerilla) au primit şi ele instrucţiuni cum să activeze în acest sens.".

Radio Moscova, în emisiunile dela 25 Martie 1942, anunţa că partizanii, operând în regiunea Orel, au omorât în ultimul timp 257 ofiţeri şi peste 4.000 soldaţi germani. Ei au distrus 340 camioane încărcate cu trupe şi material de războiu, 33 tancuri şi autovehicule blindate şi 25 avioane. Au aruncat în aer 16 trenuri, din cari patru cu tancuri şi avioane şi au nimicit 5 camioane cisterne".

Iar în emisiunea dela 27 Martie 1942, se precizează noui date asupra activităţii lor, spunând:

„Bandele de guerilla iau parte la lupte alături de trupele sovietice".

In comunicatul dela 31 Martie 1942, tot radio Moscova, anunță:

„Un comunicat special anunță că peste 16.000 soldați și 600 ofițeri germani au fost omorâți de partizani în ultimele 8 luni, în regiunea Leningrad".

La 2 Aprilie 1942 acelaș post transmite :

„Detașamentul de partizani de sub comanda tovarășului „N" a atacat un sat ocupat de nemți. Incercuind casa unde era stabilit Comandamentul German, partizanii au aruncat pe fereastră mai multe grenade. După ce au nimicit casa și polițiștii, partizanii au părăsit satul".

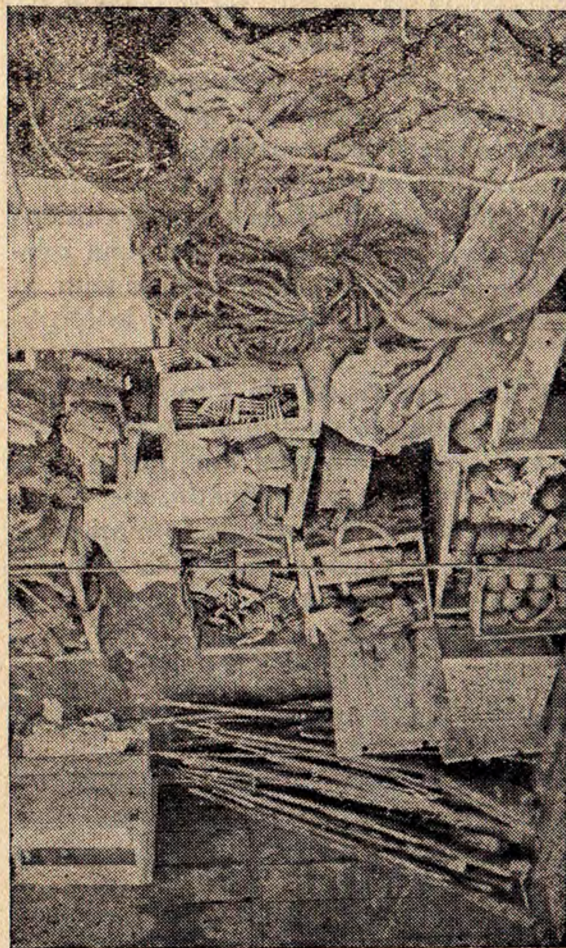
La fel exemple de activitatea partizanilor Radio Moscova mai anunță în comunicatele dela 13 Aprilie și 17 Aprilie 1942.

Dar... nu numai postul de Radio al conducerii bolșevice menționează acțiunea grupărilor de partizani, în perioada de mai sus luată ca exemplu.

Postul Daventry din 14 Aprilie comunică :

„Ultimile știri din Moscova anunță că... activitatea trupelor de guerillă sovietice a fost intensă".

Postul New-York anunță la 6 Aprilie 1942 :

Un colț al unui depozit dintr'o catacombă. Arme, cartușe, grenade...

„Se anunţă că oraşul... ar fi asediat de către partizanii bolşevici".

Comentând situaţia campaniei din Rusia, postul Stockholm, la 8 Aprilie, spune :

„Acestei activităţi crescute a diferitelor arme sovietice corespunde o reluare foarte violentă a atacurilor de guerillă deslănţuite de partizani în spatele frontului german, atacuri care în unele puncte pun în linie de bătaie mai multe mii de luptători".

Deşi în mare parte din cuprinsul acestor comunicate ale posturilor de radio sovietice şi interesate sunt intenţionat exagerate în scop de propagandă, ele ne arată totuşi existenţa reală a formaţiunilor de partizani, precum şi faptul că activitatea lor este semnalată oficial.

Grupa pasivă a partizanilor este compusă din marea massă comunistă, care deşi nu face parte din unităţile active de partizani sub comandă directă, a desfăşurat prin elementele sale, în mod individual o activitate tot atât de dăunătoare şi periculoasă ca şi ceilalţi partizani.

Modul de acţionare al acestui fel de partizani, îl voi evidenţia prin câteva exemple, pentru a putea arăta cum trebue să te aperi de aceşti indivizi, cari dacă în

făptura lor par a fi oameni, în structura lor sunt numai comunişti.

Un exemplu : la Odessa un fost şef mecanic pensionar, membru al Partidului Comunist — la cererea unui şef de partizani rămaşi pe teren după trecerea frontului dincolo de Bug — fiind solicitat să activeze în grupa partizanilor activi, invocând vârsta sa înaintată, consimte — neputându-se sustrage unei obligaţiuni impuse de disciplina terorizantă a partidului comunist — şi primeşte misiunea de a activa în zona litoralului mării şi a preciza : amplasamentul bateriilor de coastă — calibrul — locul posturilor de comandă — legăturile telefonice — locul proectoarelor, etc.

Inchipuiţi-vă un moşneag gârbovit de povara anilor şi mizeriei comuniste înfruntând asperitatea naturii în timpul iernii, pentru a-şi îndeplini... ce ?... obligaţia faţă de partid.

L-am văzut sărăcăcios îmbrăcat — dând declaraţii despre acţiunea ce i se încredinţase. Un tablou viu, care desigur în concepţia noastră ţi-ar fi inspirat respectul bătrâneţii şi compătimirea situaţiei...

Dar bine, nu. Moşneagul nu e om. Era o fiară cu chipul unui bătrân sfătos. Era comunistul din grupa pasivă în exercitarea misiunii.

Şi o serie întreagă de exemple, confir-

mă activitatea felurită a elementelor din grupa pasivă.

Astfel un profesor universitar din Odessa a primit şi îndeplinit misiunea de spionaj ; un fost preot la fel ; un alt fost preot din Rostov, care în timpul comunismului lepădând rasa preoţească îndeplinea funcţiunea de bibliotecar de raion, iar după trecerea frontului îmbrăcând din nou mantia preoţească ascundea sub ea o vie propagandă defetistă şi dăunătoare armatelor ce luptă sub semnul crucii.

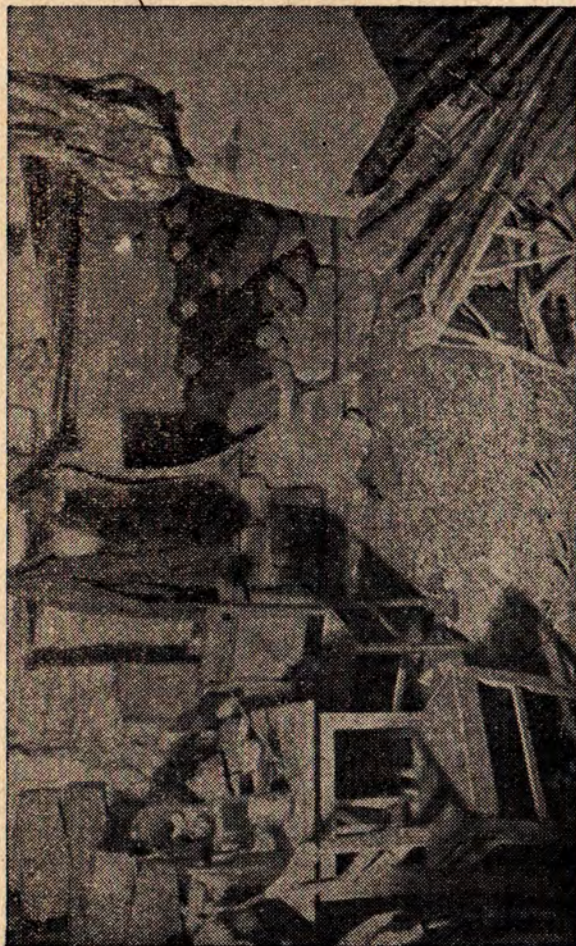
Un redactor de ziar, membru al partidului comunist, din proprie iniţiativă, însă conformându-se pregătirii comuniste anterioare pentru activitatea subversivă, organizează un grup de 12 membri, în special în rândurile tineretului, cari în cazul unei debarcări pe coasta Mării Negre a trupelor sovietice, să taie firele telefonice ale armatelor şi autorităţilor germano-române şi să servească drept călăuze sovieticilor. Deasemeni în altă parte un funcţionar de fabrică organizează şi el din proprie iniţiativă un grup similar.

Pentru a ilustra într'un mod şi mai sugestiv, spiritul de meschină prevedere în organizare şi întreţinerea cu mijloace materiale a acţiunilor subversive mai arăt şi următorul exemplu :

Pentru a asigura traiul membrilor din partid şi familiilor partizanilor activi aflaţi

în catacombele dela Odessa şi din împrejurimi, administratorul fabricei de bere din Odessa este lăsat special de sovietici în acel oraş, cu fabrica în aproape perfectă stare de funcţionare şi asigurată cu materii prime. Acest administrator pentru a câştiga încrederea autorităţilor militare ce au ocupat Odessa — urmând instrucţiunile N. K. V. D.-ului — la intrarea trupelor române, se prezintă şi-şi oferă serviciile pentru a repune în funcţiune fabrica. Oferta sa primită dintr'un început, fabrica a pornit să funcţioneze. Preţul berei era maximal. Insă profitând de posibilitatea de a se sustrage dela control şi învăţat la precizie de a fura dela Stat, aşa cum am arătat când am vorbit despre „comerţ în Rusia sovietică", administratorul a vândut importante cantităţi de bere, la diferite preţuri, realizând diferenţe simţitoare. Aceste sume de bani erau special destinate pentru acordarea de ajutoare partizanilor şi familiilor lor.

Iată perversitatea a ceeace se numeşte „partizan" din gruparea pasivă, iată situaţia reală sub care trebue a fi privit un membru al partidului comunist, care se jură pe toţi sfinţii şi întreg pământul că nu face acţiune subversivă comunistă.

Interiorul din catacombă : nallul, sufrageria, dormitorul.

Canibalismul...

In prima parte a rândurilor de faţă arătăm că omul este socotit ca un animal în ceeace priveşte utilizarea lui în marea maşină comunistă. Dovada nesocotirii omului ca fiinţă superioară şi echivalarea lui ca un animal ce poate servi şi drept hrană semenilor lui, ne-au dat-o „partizanii" atât pe frontul de nord în sectorul german cât şi pe frontul de sud în sectorul român şi româno-german.

Canibalismul erelor primitive, canibalis-

mul care aproape nu mai este practicat pe restul globului terestru, în Rusia Sovietică îşi are încă aplicarea. „Partizanii ne-au oferit din plin dovada crimei conştiente şi întrebuinţarea ca aliment a cărnei omeneşti.

Dau spre evidenţierea acestei afirmaţii dovada următoare :

Comitetul regional al partidului comunist din Odessa a organizat încă din luna August 1941 o grupă de partizani, pe care au pus-o la dispoziţia armatei sovietice, pentru a fi întrebuinţată în misiuni de spionaj şi terorism în dosul liniilor de luptă. Doi căpitani din armata bolşevică dirijau această grupă, compusă din 42 de oameni. Inainte de căderea Odessei, grupa a fost trimisă în misiune. Patrulele armatei române i-au surprins când căutau să treacă liniile de foc în dosul frontului şi i-au forţat să se reîntoarcă la Odessa.

După această nereuşită încercare grupa a rămas cu 18 oameni.

In această situaţie, presiunea armatelor germano-române devenind din ce în ce mai mare şi pătrunderea în Odessa a trupelor române devenind de neîntârziat, bolşevicii din grupa de partizani rămaşi-au primit misiunea de a intra în catacomba din Odessa Str. Dalniţkaia Nr. 47, urmând să iasă la un moment dat în oraş pentru a contribui la acţiunea de desorganizarea

frontului, prin acte de spionaj și terorism.

In catacombă au depozitat din timp alimente și un mare număr de lăzi cu muniții, 47 puști, 3 mitraliere, revolvere, etc.

Grupa aceasta din interiorul catacombei de mai sus era compusă din : Soldatenco Alexandru, șeful grupei — găsit mâncat pe jumătate ; Malițkaia Elena, soția șefului în aceiași situație ca și bărbatul ei ; Nicolenko, împușcat de Soldatenco ; Bialic, omorât și mâncat în întregime ; Jenia, soția acestuia cu aceiași soartă ; Bogușevski Mihail ; Colos Afanase ; Melnikov Ivan ; Cernei Leonid; Draciuc Petre ; Bistrichi și alții.

Aceștia trebuia să ia contact cu o altă grupă, rămasă la suprafață.

Partizanul Cernei Leonid a părăsit în acest scop de trei ori catacomba pentru a lua contact la suprafață, dar niciodată nu s'a întâlnit cu cine trebuia, așa încât grupul lui Soldatenko a rămas izolat și orice contact ulterior a fost zădărnicit de către autorități prin astuparea tuturor intrărilor în catacombe.

Timp de trei luni acești partizani n'au dat nici un semn de viață.

Din cercetările ulterioare s'a constatat că două au fost problemele, cari s'au pus pentru cei din interior : — lipsa de alimente și — voința unora dintre partizani de a ieși din catacombe și a se preda autorităților, intențiune care a fost combătută

Câțiva „canibali” scoși din catacombe cu armele ce aveau la ei.

cu toată hotărârea de către şeful grupei de canibali ce îi ameninţa cu moartea pe oricare ar fi simulat măcar un gest de evadare.

Problema alimentară a fost soluţionată cu asasinarea lui Bialik şi a soţiei lui, cari au fost tăiaţi în bucăţi, puşi în butoae şi săraţi.

Din acest depozit alimentar s'a mâncat o bucată de vreme sub formă de ciorbă şi friptură. Soldatenko, în calitate de şef şi-a rezervat pe deasupra creerul celor omorâţi.

Hotărârea de mai sus a fost luată de Soldatenko după un criteriu specific bolşevic.

Bialic şi soţia sa — amândoi oameni bine legaţi — nu făcuseră parte iniţială din grup şi nu erau membri ai partidului comunist.

La un moment dat, întrucât Bialic era pe terminate, se punea pentru fiecare problema, cine va fi în viitor pus la butoi.

Ideia de a părăsi catacomba a prins rădăcini, din acest motiv, în câţiva din aceia ce se socoteau mai vizaţi, de a avea întâietate la „punerea la butoi" şi astfel la 1 Februarie 1942 o parte din aceştia au reuşit să înşele vigilenţa lui Soldatenko şi să iasă la suprafaţă printr'o gaură secretă şi insuficient astupată.

Cadavrele lui Soldatenco şi al soţiei sale. Se poate vedea lipsa muşchilor dela picioare şi mâini cari au fost puşi în „butoi"... la saramură.

Acest prim grup se compunea din Melnikov Ivan, Ciornei Leonid, Bureac Leonte şi Bistriţki.

Cei rămaşi au hotărât şi ei să fugă. Pentru a fi mai siguri de reuşită ei hotărăsc să omoare pe Soldatenko şi pe soţia acestuia, fapt pe care îl pun în aplicare.

Ieşirile din catacombe fiind astupate şi păzite, aceşti partizani canibali au fost nevoiţi să mai întârzie până să găsească posibilitatea de a ieşi la suprafaţă.

Intre timp, fiind lipsiţi de alimente au consumat muşchii dela picioarele şi mâinile lui Soldatenko şi soţiei acestuia.

. . . .

A continua şi cu alte exemple similare petrecute şi în grotele dela Kerci sau în alte părţi, este inutil.

„Partizanii", exponenţi fanatici ai produsului comunist numai din cele arătate, din acele acte pe cari le practică şi pe cari se sprijină în parte acţiunea partidului comunist în creierea unei „lumi noui" ne înfăţişează clar lumina, progresul şi fericirea „Raiului Bolşevic".

CAUCAZ, 1942.

TIP. „INFORMAŢIA ZILEI" — str. Academiei 17